

ZARZĄDZENIE

Dnia 9 marca 2023 r.

SSN Małgorzata Gierszon

w sprawie skazanego **M. S.**

dotyczącej odroczenia wykonania kary pozbawienia wolności

na podstawie art. 530 § 2 k.p.k. w zw. z art. 545 § 1 k.p.k. odmawiam przyjęcia złożonego w trybie art. 9 § 2 k.k. wniosku o wznowienie z urzędu postępowania zakończonego postanowieniem Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 4 listopada 2022 r., II AKzw 1960/22.

UZASADNIENIE

Pismem z dnia 5 grudnia 2022 r. skierowanym do Sądu Apelacyjnego w Białymstoku skazany M. S. wystąpił o wznowienie postępowania zakończonego postanowieniem Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 4 listopada 2022 r., II AKzw 1960/22 o nieuwzględnieniu wniosku o odroczenie wykonania kary pozbawienia wolności. W piśmie tym podniósł, że w tym postępowaniu zaistniało uchybienie określone w art. 439 § 1 pkt 11 k.p.k. w związku z brakiem udziału w nim oskarżonego, którego obecność była obowiązkowa.

Odnosząc się do treści owego pisma skazanego już na wstępie należy zauważyć, iż w przypadku potwierdzenia istnienia tego rodzaju uchybienia, o którym w nim mowa, doszłoby do wznowienia postępowania z urzędu, gdyż wznowienie postępowania karnego na podstawie art. 542 § 3 k.p.k. z powodu wystąpienia jednego z uchybień wymienionych w art. 439 § 1 k.p.k., może nastąpić tylko z urzędu (por. uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 24 maja 2005 r., I KZP 5/05, OSNKW 2005, z. 6, poz. 48).

Podkreślić jednak należy, że badanie podstaw wznowienia postępowania z urzędu aktualizuje się dopiero z chwilą, gdy zostanie stwierdzone, iż postępowanie

poprzedzające wydanie orzeczenia w ogóle podlega wznowieniu, a więc stanowi „postępowanie sądowe zakończone prawomocnym orzeczeniem” w rozumieniu art. 540 § 1 k.p.k. Takim postępowaniem będzie jedynie takie, które definitywnie zamyka rozpoznanie danej kwestii i przez to mające cechy trwałości.

Cechy trwałości pozbawione są te postanowienia wydawane w postępowaniu wykonawczym, następstwem których jest tylko pewne „przesunięcie w czasie” wykonywania kary czy innych środków. Właśnie tego rodzaju postanowieniem jest z pewnością postanowienie wydane w postępowaniu w przedmiocie wniosku skazanego o odroczenie wykonania kary, skoro tej wymaganej „trwałości” z pewnością nie posiada. Nie powoduje przecież trwałego przekształcenia sposobu i trybu wykonywania kary lub innego środka, tylko (ewentualnie) przesuwa termin rozpoczęcia jej wykonania. O poprawności tego przekonania co do właśnie takiego charakteru tego rodzaju postanowienia świadczy też i to, że w określonych (wskazanych w art. 156 k.k.w.) okolicznościach udzielone odroczenie może być nawet odwołanie. Stąd też postępowanie w sprawach zakończonych postanowieniem o odroczeniu wykonania kary albo o odmowie jej odroczenia nie podlega wznowieniu, w myśl przepisów rozdziału 56 Kodeksu postępowania karnego. Postanowienia te nie należą do kategorii postanowień kończących postępowanie sądowe, które jedynie mogą być przedmiotem wznowienia. Podobne stanowisko zajmował już Sąd Najwyższy w przeszłości i było ono w piśmiennictwie akceptowane (por. postanowienie z dnia 19 czerwca 1996 r., II KZ 19/96, OSNKW 1996, z. 9-10, poz. 62 i z dnia 26 sierpnia 1996 r., II KZ 34/96, OSN KW 1996, z. 9-10, poz. 63; postanowienie z dnia 8 kwietnia 2016 r., II KO 7/16, OSNKW 2016, z. 7, poz. 46; postanowienie z dnia 25 kwietnia 2019 r., II KO 4/19, Lex 2653090).

Mając powyższe na uwadze wniosek jest niedopuszczalny i dlatego orzeczono jak na wstępie.

ał

